

Европейски съд по правата на човека

Гилоу срещу Обединеното кралство (Gillow v. the United Kingdom)

Жалба № 9063/80, А.109

Решение от 23 октомври 1986 г.

(резюме)*

Чл. 8: право на неприкосновеност на жилището; **чл. 14:** забрана за дискриминация; **чл. 6, т. 1** (в гражданско- и наказателноправния му аспект): право на справедлив процес

Понятието “необходимост в едно демократично общество” подразбира належаша обществена нужда и, по-конкретно, приложената мярка следва да е пропорционална на преследваната законна цел. Границите на свободата на преценка, която имат националните власти, зависят не само от естеството на целта на ограничението, но и от естеството на засегнатото право. При определянето на обхвата на свободата на преценка, позволена на правителството, трябва да се вземе предвид значимостта на това право за индивида.

Факти по делото

През 1956г. жалбоподателите – г-н и г-жа Гилоу – се преместили да живеят на остров Гърнзи, където г-н Гилоу започнал работа. През 1957 г. той закупил парцел и, след получаване на съответните разрешения, през 1958 г. построил в него къща. Поради своята относително ниска данъчна оценка, имотът попадал в категорията на така наречените “контролирани жилищни имоти”, които можели да бъдат обитавани само от лица, отговарящи на изискванията за безусловно пребиваване на острова, или пък получили специално разрешение (вж. по-долу приложимия закон). Тъй като по силата на Закона за контрол върху жилищното устройване от 1957 г. жалбоподателите отговаряли на изискванията за безусловно пребиваване, за тях не било необходимо разрешение, за да заемат имота си. През 1960 г. г-н Гилоу бил преместен на друга работа и семейството напуснало острова. В следващите години – до 1978 г., къщата била отдавана под наем на лица, отговарящи на изискванията за безусловно пребиваване или получили разрешение за обитаване от органа по жилищното устройване, с който жалбоподателите поддържали постоянна кореспонденция. През юли 1978 г. те получили от този орган уведомление, че настоящият наемател се готви да напусне имота и запитване кой ще бъде следващият

* Материалът е подготвен и предоставен от Фондация *Български адвокати за правата на човека*, като част от диск „Сборник материали по правата на човека”, издаден от НИП през 2007 г.

наемател. Г-жа Гилоу, на която съпругът ѝ междуременно бил прехвърлил собствеността, съобщила, че самите те възнамеряват да се върнат на острова и да заемат имота си, но в отговор била уведомена, че по силата на новия Закон за контрол върху жилищното устройване от 1975 г., те могат да го сторят само след като получат разрешение. Последният наемател напуснал през 1978 г. и няма данни пред сем. Гилоу или пред органа по жилищното устройване да е правено искане за наемане на къщата.

На 21 април 1979 г. жалбоподателите уведомили писмено този орган, че са решили да се върнат да живеят на Гърнзи и, че г-жа Гилоу си търси работа като учителка там. Те поискали постоянно разрешение за обитаване на имота или поне временно разрешение, до септември с.г., за да ремонтират къщата. На 29 април семейството се завърнало на острова и се настанило в имота. Тъй като нямали отговор, те отново се обърнали към органа по жилищното устройване за дългосрочно или поне временно разрешение за обитаване. И двете им били отказани. Жалбоподателите подали молба за още по-краткосрочно разрешение, което да им позволи да ремонтират къщата, за да я продадат, но и такова им било отказано и им бил даден срок да опразнят имота, продължаван на няколко пъти по тяхна молба. Г-жа Гилоу обжалвала отказите, включително и пред съда, но жалбите били отхвърлени.

Междуременно срещу двамата жалбоподатели било предприето наказателно преследване за незаконно обитаване. Производството срещу г-жа Гилоу било спряно, между другото и за изчакване на изхода от делото, образувано по жалбата ѝ срещу отказа за разрешение, а това срещу г-н Гилоу приключило с присъда, с която му била наложена глоба. Жалбата му срещу тази присъда била отхвърлена.

Семейство Гилоу продали имота си на 15.04.1980 г. на цена, която според тяхната преценка била по-ниска от действителната му стойност.

Остров Гърнзи е зависима от Британската корона територия, със собствени законодателен орган, съдилища, финансова и административна система, отделни от тези на Великобритания и Северна Ирландия. Председателят на парламента на острова се назначава от суверена, който одобрява и приетите закони. Парламентът на Обединеното кралство има право да приема закони в сила за Гърнзи, но не и по вътрешни за острова въпроси, като жилищния.

След Втората световна война, завръщането на много семейства на острова и появата на голям брой нови заселници довели до остър жилищен проблем. За да се справи със ситуацията, през 1948 г. парламентът на Гърнзи приел Закон за контрол върху жилищното устройване, който ограничавал правото на постоянно местоживееене на острова, без нарочно разрешение, до лицата, живели там в някакъв период между 01.01.1938 г. и 30.06.1940 г. Въведената със закона система за контрол върху жилищното устройване била периодически променяна, с оглед на промените в ситуацията. Този закон бил заменен от Закона за контрол върху жилищното устройване от 1957 г., според който право да живеят на Гърнзи, без изрично разрешение, имали лица, които, както жалбоподателите, са живеели на острова към датата 30 юни 1957 г. Този закон освободил от контрол жилищните имоти с данъчна оценка над 50 лири, които били считани за “пазарни имоти” и можели да бъдат обитавани от всеки, без ограничения. Жилища с данъчна оценка под тази граница

попадали в категорията на т.нар. “контролирани жилищни имоти” и могли да бъдат заемани само от лица, отговарящи на изискванията за безусловно пребиваване или получили разрешение за конкретен имот от органа по жилищното устройство.

През 1970 г. влязъл в сила нов жилищен закон (от 1969 г.), който прибавил към досегашните изисквания за придобиване на право на безусловно пребиваване и ново - лицето да е заемало жилище на острова към дата 31.07.1968 г. Тъй като не отговаряли на това условие и не попадали в други защитени от закона категории лица, жалбоподателите вече не могли да обитават имота си без разрешение от властите. През 1976 г. отново влязъл в сила нов жилищен закон (от 1975 г.). Според него, за даване на разрешение за обитаване на жилище се вземали предвид определени фактори, между които дали молителят е назначен на работа от съществена важност за общността и дали броят на жилищата, подобни на това, чието обитаване се иска, е достатъчен, за да задоволи жилищните нужди на отговарящите на изискванията за безусловно пребиваване. При упражняването на дискреционната си власт, компетентният орган можел да взема предвид и други фактори. Според правителството, от значение би бил фактът, че жалбоподателите са от дълго време собственици на имота и са отговаряли на изискванията за безусловно пребиваване по предишен закон, но с по-голяма тежест била продължителността на периода, през който действително са живели на острова.

Резюме на решението на Европейския съд

Жалбоподателите са се оплакали пред Комисията от последиците на приложението на жилищните закони на Гърнзи в техния случай. Според тях, ограниченията върху възможността им да обитават имота си са нарушили правата им на зачитане на неприкосновеността на жилището и на необезпокоявано ползване на притежанията, като намесата е имала и дискриминационен характер. Те са твърдели и нарушение на правото си на достъп до съд и справедлив процес. Комисията е приела жалбата за допустима по всички оплаквания, но е намерила нарушение само на чл. 8 от Конвенцията и [чл. 1 от Протокол № 1](#).

Основното оплакване на жалбоподателите е срещу жилищните закони на Гърнзи и действието им в техния конкретен случай, което, според тях, ги е лишило от правата им, свързани с местоживеенето. Това оплакване е придружено от по-общото твърдение, че въпросните закони представлявали “сурогатно имиграционно законодателство” и следователно били нищожни, тъй като по конституция Гърнзи не можел да законодателства по въпроси, свързани с имиграцията и гражданството. Те твърдят също, че процедурата, следвана по жалбата срещу отказите за даване на разрешение за обитаване на къщата и по последвалото им наказателно преследване за незаконно обитаване, е била несправедлива и водена в рамките на архаична правна и съдебна система, лишена от независимост. Те се позовават на чл.чл. 6, 8, 14 и 18 от Конвенцията, чл. 1 от Протокол № 1 и чл. 2 от Протокол № 4.”

“Преди всичко трябва да се отбележи, че Съдът няма юрисдикция относно оплакването на жалбоподателите по Протокол № 4, тъй като той не е ратифициран от Обединеното кралство.”

I. Твърдяното нарушение на чл. 8 от Конвенцията

Пред Комисията представителите на правителството са твърдели, че имотът не е бил “жилище” на жалбоподателите по смисъла на чл. 8. Пред Съда, с оглед изводите на Комисията, те не поддържат това си твърдение, както и приемат заключението ѝ, че особените обстоятелства в случая сочат на непропорционалност на взетите мерки и е налице нарушение на чл. 8. “Съдът взема предвид настоящото становище на правителството, но счита, че възложените му задължения обхващат и произнасянето по неоспорените твърдения за нарушение на чл. 8.”

A. Дали е имотът е бил “жилище” на жалбоподателите по смисъла на Конвенцията?

Съдът отбелязва, че няма основание да се съмнява в твърденията на жалбоподателите, че са установили своя дом на острова и винаги са възнамерявали да се върнат там, поради което са запазили собствеността си върху имота, оставили са в него всичките си мебели и през 1979 г. са се завърнали с желанието да живеят там постоянно. Тези твърдения се подкрепят и от факта, че през 1956 г. жалбоподателите са продали предишното си жилище и са се преместили на острова с цялото си семейство и покъщнина, както и че по-късно те не са се установили за постоянно другаде в Обединеното кралство. “Въпреки близо 19-годишното отсъствие на жалбоподателите от Гърнзи, при тези обстоятелства те са запазили достатъчни постоянни връзки с къщата си там, за да може да се приеме, че по времето на оспорваните мерки тя е представлявала тяхно “жилище” по смисъла на чл. 8.”

B. Имало ли е намеса на държавните власти в упражняването на правото на жалбоподателите на зачитане неприкосновеността на тяхното “жилище”?

“По мнение на Съда, фактът, че под страх от наказателно преследване жалбоподателите са били задължени да се снабдят с разрешение, за да живеят в собствената си къща при връщането си на Гърнзи през 1979 г., както и отказът да им бъде дадено такова разрешение, образуването на наказателно производство за незаконно обитаване на имота и, в случая на г-н Гилоу, осъждането му и налагането на глоба, представляват намеса в упражнението на правото на жалбоподателите на неприкосновеност на “жилището” им.”

B. Била ли е намесата оправдана?

1. “В съответствие със закона”

Жалбоподателите твърдят, че жилищните закони са прикрити имиграционни закони, каквито Гърнзи нямал право да приема, както и че те били неясни, по-специално що се отнася до понятията “обитаване” и “работа от съществена важност

за общността”, и предоставяли на органа по жилищното устройване толкова голяма свобода на усмотрение, че решенията му били непредвидими.

“По първия аргумент на жалбоподателите Съдът отбелязва, че жилищният закон от 1975 г. е бил надлежно одобрен от суверена (...) и публикуван. Следователно, не може да има съмнение в неговата конституционна валидност и достъпност. Относно изискването за предвидимост Съдът се позовава на постоянната си практика (вж. решенията по делата *Сънди таймс*¹, 26.04.1979 г., А.30, стр. 31, § 49 и *Силвър и др.*², 25.03.1983 г., А.61, стр. 33 §§ 87-88). Що се отнася до конкретния случай, чл. 5 от жилищния закон от 1975 г. посочва критериите, от които трябва да изхожда компетентният орган при разглеждане на искания за обитаване на контролирани жилища, и той е отказал разрешение на жалбоподателите именно въз основа на тях. Наистина, някои от използваните понятия (например “работа, за която се приеме, че е от съществена важност за общността”) предоставят известна свобода на усмотрение на органа по жилищното устройване. Тази свобода е разширена от дадената от чл. 5(2) възможност органът да взема предвид и такива други обстоятелства, каквито намери за необходимо или целесъобразно. Все пак, както подчертава правителството, това позволява на органа по жилищното устройване да преценява не само жилищната ситуация във всеки един момент, но и особените обстоятелства във всеки конкретен случай, като по този начин съпоставя обществения интерес и този на отделната личност. В допълнение, упражняването на тази дискреция подлежи на контрол от съда. В настоящия случай Съдът намира, че обхватът на свободата на усмотрение, заедно с предвидения съдебен контрол при упражняването ѝ, са достатъчни, за да удовлетворят изискванията на Конвенцията, извеждани от израза “в съответствие със закона.” Що се отнася до понятието “обитаване”, съдът обръща внимание, че неговият точен смисъл се извлича по несъмнен начин от контекста, в който е употребено, и от практиката на органа по жилищното устройване, която е била неколкократно обяснена в писма до жалбоподателите. “Така Съдът приема, че в случая намесата е била “в съответствие със закона”.

2. Законна цел

“Съдът се позовава на статистическите данни, предоставени както от правителството, така и от жалбоподателите, относно населеността на Гърнзи и броя на незаетите жилища. Макар и да може да се каже, че в периода 1976 г.–1981 г. положението се е подобрило, това не променя факта, че островът е с много малка площ. Следователно е законно властите да се опитват да поддържат населението в граници, които позволяват икономически балансираното развитие на острова. В тази връзка е също така законно, при преценката дали да бъде дадено разрешение за обитаване на жилища с ниска наемна цена, да се дава известно предпочитание на лица, които са силно свързани с острова или са на работа от съществена важност за общността. Следователно, приложимото законодателство е било предназначено да спомага за икономическото благосъстояние на острова. Съдът не приема за доказано,

¹ Sunday Times v. the United Kingdom

² Silver and Others v. the United Kingdom

че оспорваното законодателство преследва някаква друга цел (вж. чл. 18 от Конвенцията).”

3. *“Необходима в едно демократично общество”*

“Понятието необходимост подразбира належаща обществена нужда и, по-конкретно, приложената мярка следва да е пропорционална на преследваната законна цел. В допълнение към това, границите на свободата на преценка, която имат националните власти, ще зависят не само от естеството на целта на ограничението, но и от естеството на засегнатото право. В настоящето дело икономическото благосъстояние на Гърнзи следва да се съпостави с правото на жалбоподателите на неприкосновеност на “жилището” им – право, което се отнася към тяхната лична сигурност и благосъстояние. При определянето на обхвата на свободата на преценка, позволена на правителството, трябва да се вземе предвид значимостта на такова право за индивида.”

“Най-напред трябва да се изследва въпросът дали задължаването на жалбоподателите да искат разрешение, за да живеят в къщата си, е съобразено с тези принципи. Жалбоподателите придават значителна тежест на обстоятелството, че между 1976 г. и 1981 г. населението на Гърнзи е леко намаляло и известен брой жилища са докладвани в статистиката за 1981 г. като незаети. Те правят заключението, че вече не е имало належаща обществена нужда от законодателството за контрол върху жилищното устройване. Като признава относимостта на фактите, на които се позовават жалбоподателите, Съдът счита, че при преценката за последиците от облекчаване на контрола върху жилищното устройване законодателят на Гърнзи е в по-добра позиция от един международен съдия. Нещо повече, при обсъждането на въпроса дали следва да даде разрешение, органът по жилищното устройване може да упражни свободата си на усмотрение така, че да избегне всяка непропорционалност в даден конкретен случай. От това следва, че нормативно закрепеното задължение на жалбоподателите да искат разрешение, за да живеят в своето “жилище”, не може да се приеме като непропорционално на преследваната законна цел. Следователно, няма нарушение на чл. 8 що се отнася до текстовете от оспорваното законодателство.”

“Остава да се провери, все пак, дали начинът, по който органът по жилищното устройване е упражнил дискрецията си в случая на жалбоподателите, а именно отказът на временно и постоянно разрешение и отнасянето на въпроса към компетентните органи за образуване на наказателно производство, е съответствал на належаща обществена нужда и, в частност, дали е бил пропорционален на преследваната законна цел.” Като отчита обстоятелството, че в разглеждания период – 1979–1980 г. – населеността на острова е запазена в границите от предишните години и дори леко е намаляла, и без да пренебрегва това, че тя все пак е висока в сравнение с тази в други страни, “Съдът намира, че обстоятелствата, свързани с жалбоподателите, са останали недооценени”. “Те са построили къщата като дом за себе си и за своето семейство. По това време и до влизането в сила на Закона от 1969 г. те са отговаряли на изискванията за безусловно пребиваване на острова и затова не им е било необходимо разрешение за обитаване на имота. Г-н и г-жа Гилоу са

живели в него в продължение на 2 години, преди да напуснат Гърнзи през 1960 г. След тази дата те са запазили собствеността на къщата и са оставили в нея всичките си мебели. Като са я отдавали под наем в продължение на 18 години на лица, одобрени от органа по жилищното устройване, те са допринесли за увеличаването на жилищния фонд на Гърнзи. При завръщането си през 1979 г., те не са имали друго жилище в Обединеното кралство или другаде, а имотът е бил свободен и не са се очаквали наематели. Що се отнася до отказите за временно разрешение, актовете на органа по жилищното устройване са още по-учудващи, въпреки даването на няколко отсрочки. Имотът е имал нужда от ремонт, след като е бил отдаван под наем в продължение на 18 години, в резултат на което е бил негоден за обитаване от когото и да било друго, освен от жалбоподателите. Накрая, що се отнася до сезирането на компетентните органи за образуване на наказателно производство, правителството отбелязва, че то е било отлагано неколkokратно. Това обаче, по мнение на Съда, не е облекчило съществено вече несигурното положение на г-н и г-жа Гилоу. Поради това Съдът заключава, че решенията на органа по жилищното устройване за отказ на молбите на жалбоподателите за постоянно и временно разрешение за обитаване на имота, както и осъждането и налагането на глоба на г-н Гилоу, представляват намеса в упражняването на правото на жалбоподателите на неприкосновеност на “жилището” им, която е непропорционална на преследваната законна цел. Следователно, има нарушение на чл. 8 от Конвенцията що се отнася до прилагането на законите при конкретните обстоятелства в случая на жалбоподателите.”

II. Твърдяното нарушение на чл. 1 от Протокол № 1

Съдът намира, че няма юрисдикция да обсъди тези твърдения, тъй като Обединеното кралство не е направило изискваната по чл. 4 от Протокола нарочна декларация, установяваща степента, в която държавата ще прилага този протокол по отношение на териториите, за чиито международни отношения носи отговорност.

III. Твърдяното нарушение на чл. 14 във връзка с чл. 8

Жалбоподателите твърдят, че жилищните закони са дискриминационни, тъй като поставят лицата, родени на Гърнзи или имащи корените си там, в привилегировано положение спрямо другите британски граждани, що се отнася до това, че последните трябва да отговарят на определени изисквания, за да могат да се заселят на острова, както и поради установяването на категорията “пазарни жилища”, поставяща в по-облагодетелствано положение състоятелните хора, които могат да си позволят да купят и да живеят в неподлежащи на контрол жилища над определена стойност.

“Съдът ще разгледа оплакванията на жалбоподателите в съответствие с установените в практиката му принципи. Различното третиране е дискриминационно по смисъла на чл. 14, ако “няма обективно и разумно оправдание”, т.е. ако не преследва “законна цел” или ако липсва разумно отношение на пропорционалност между използваните средства и целта, чието постигане се търси.

Съдът вече заключи, че преференциалното отношение към силно свързани с острова лица е законно от гледна точка на позволените от чл. 8 ограничения. Няма причина за различно заключение и във връзка с чл. 14, разгледан заедно с чл. 8. Нещо повече, статистическата информация, предоставена на Съда, не показва контролната система, въведена с жилищния закон от 1975 г., да е непропорционална на преследваната цел, по-конкретно като се вземе предвид гъвкавостта, осигурена при прилагането на закона чрез дискреционните правомощия, предоставени на органа по жилищното устройване (...). По мнение на Съда, разликата в отношението, от което се оплакват жалбоподателите, има обективно и разумно оправдание.

Колкото до твърдяната дискриминация на основата на собственост или състоятелност, въвеждането на предели на данъчна оценка отразява желанието на правителството да изключи от контрола на органа по жилищното устройване малкия процент скъпи жилищни имоти (10 %), търсени от лица с по-добро материално положение, за които се счита, че не се нуждаят от защита, като едновременно с това се даде необходимата защита на лица с по-ограничени средства, които са тясно свързани с Гърнзи. Самите жалбоподатели приемат, че е законно една държава да се опитва да осигури с жилища по-бедната част от обществото. С оглед на преследваните в името на общия интерес законни цели и като се отчита свободата на преценка на държавата, не може да се приеме, че тази политика на различно третиране е неоправдана или налага едно прекомерно бреме на собствениците на по-скромни жилища, каквито са жалбоподателите, особено като се вземат предвид възможностите, които им открива системата за издаване на разрешения.

В съответствие с това, Съдът намира, че фактите по делото не разкриват нарушение на чл. 14 от Конвенцията, разгледан във връзка с чл. 8.”

IV. Твърдяното нарушение на чл. 6, т. 1 от Конвенцията

Жалбоподателите оспорват справедливостта на два процеса – по жалбата срещу отказите за разрешения и по обвинението за незаконно обитаване. Не се спори по приложимостта на чл. 6, т. 1, съответно в гражданско- и наказателноправния му аспект.

Във връзка с производството по жалбата срещу отказите, жалбоподателите твърдят, че достъпът до съд на г-жа Гилоу е бил препятстван, тъй като е могла да подаде жалба само чрез адвокат, а адвокатът ѝ не е изпълнил задълженията си, като е пропуснал срока за обжалване. Те се оплакват също, че тъй като не им е било позволено да продължат да живеят в къщата си, са били принудени да подадат жалбата си било от хотел, било от място извън Гърнзи, ако не искат да се изложат на наказателно преследване. Те правят отново и оплакването, поддържано по чл. 8, относно липсата на легална дефиниция на понятието “обитаване”.

“По последния въпрос Съдът потвърждава заключението си, достигнато по чл. 8 във връзка със законността на намесата. Що се отнася до другите оплаквания, Съдът отбелязва първо, че изискването жалба до по-висшестоящ в системата съд да се подава чрез адвокат е обща черта на правните системи на няколко държави-членки на Съвета на Европа. Вярно е, че в настоящия случай адвокатът на жалбоподателите не е изпълнил съвестно задълженията си, за което е понесъл

дисциплинарна отговорност. Кралският съд обаче е разгледал жалбата, макар и да е била просрочена, и по този начин е поправил пропуската на адвоката. Накрая, Съдът се съгласява с Комисията, че жалбоподателите не са успели да обосноват по какъв начин ефективното им право на достъп до съд е било засегнато от отказа да им се позволи да обитават жилището си, без да се излагат на наказателно преследване.

По отношение на наказателното преследване за незаконно обитаване жалбоподателите се оплакват, че мировият съд не е отложил заседанието по делото на г-н Гилоу, за да изчака решението на Кралския съд по жалбата на г-жа Гилоу [срещу отказа на разрешение за обитаване], каквато според тях била обичайната практика. По тяхно мнение това било несправедливо, тъй като осъждането на г-н Гилоу повлияло отрицателно върху решението по жалбата, а последното – върху жалбата на г-н Гилоу срещу присъдата. Съдът счита, че отлагането на съдебно заседание е въпрос, който се обхваща от свободата на преценка на компетентния национален съд. Освен това, жалбата на г-жа Гилоу е била подадена едва в деня, в който вече е било насрочено заседанието по наказателното дело. При тези обстоятелства, решението на мировия съдия не поражда критика.”

Жалбоподателите се оплакват също, че при разглеждането на жалбата на г-н Гилоу срещу присъдата не му е било разрешено да прослуша оригиналния запис на първоинстанционното производство, за да провери коректността на протокола. “Съдът отбелязва, че звукозаписът на съдебните заседания не е практика, обща за съдилищата на всички държави-членки на Съвета на Европа, и не може да се приеме за изискване на чл. 6. Когато такъв запис е направен, Съдът се съгласява с Комисията, че достъпът на подсъдимия до оригиналната лента по принцип е въпрос на свободна преценка на вътрешните съдилища. В настоящия случай, макар и да е отказан достъп до записа, деловодителят на Кралския съд е проверил протокола и е декларирал, че е точен. Следователно, доказателствата не разкриват причинена в тази връзка несправедливост.”

Накрая, жалбоподателите изтъкват, че Кралският съд е заседавал в почти един и същи състав в гражданското производство по жалбата на г-жа Гилоу и в производството по жалбата на г-н Гилоу срещу присъдата му, както и че един от членовете на състава е бил мирови съдия по наказателното дело срещу г-жа Гилоу, което е спрял, а друг негов член е бил по-рано председател на органа по жилищното устройване. “Въпросът, който се поставя във връзка с тези оплаквания, е дали Кралският съд, при разглеждането на жалбите на сем. Гилоу, може да се приеме за “безпристрастен съд” по смисъла на чл. 6, т. 1. Съдът отбелязва най-напред, че въпреки фактичката връзка между двете жалби, разгледани от Кралския съд, се е касало за две различни лица и два различни предмета (...). Наистина, с едно изключение, членовете на състава на Кралския съд, заседавали по първото дело, са взели участие и в състава по второто, но това само по себе си не може, разумно погледнато, да породи основателни съмнения в безпристрастността на съда. Всъщност, в държавите - страни по Конвенцията е нещо обичайно повисшестоящите в системата съдилища да разглеждат сходни или свързани помежду си дела.” По оплакванията, свързани с индивидуални членове на съдебния състав, Съдът отбелязва, че единственото действие, извършено от мировия съдия по наказателното дело срещу г-жа Гилоу, е било неговото спиране, а що се отнася до

бившия председател на органа по жилищното устройване, то “от представените доказателства не се установява той да е бил ангажиран, на какъвто и да е етап, пряко или косвено, в разглеждането на случая на жалбоподателите”. “В съответствие с това Съдът намира, че изпълнението на предишните им функции не е достатъчно, за да породи основателно съмнение в непристрастността на тези двама членове. С оглед на това Съдът заключава, че не е имало нарушение на чл. 6, т. 1 от Конвенцията (...).”³

³ Решението е единодушно по всички въпроси.